

Zakončení diskusí v areálu Kuksu s přednáškou Bärbel Rudin, vystoupením souboru Geisslers Hofcomoedianten či představením rekonstruované Vivaldiho opery v přízračném prostředí setmělého refektáře mezi Braunovými Ctnostmi a Neřestmi, bylo více než příjemné. Méně příjemné je přemýšlení o budoucnosti Divadelního ústavu, z něhož si chce vládnoucí moc zřejmě za každého režimu udělat sluhu, aniž je ochotna podporovat to, co je skutečným a nezastupitelným úkolem této instituce. Plánované (a naštěstí nerealizované) spojení s Niposem, vygenerování jakéhosi Institutu umění, jehož aktivity jsou přinejmenším velmi sporné, stejně jako nesmyslné převedení knihkupectví Prospero do rukou zcela nekompetentních, jsou pro mne varovným signálem. A ještě douška: Divadelní ústav připravil současně řadu výstav. Tak kde je to vytoužené Divadelní muzeum, po kterém se volá více než 50 let??

Dny České divadelní encyklopedie. Institut umění—Divadelní ústav Praha – Kuks, 27.–29. srpna 2009.

 Depeše

Šárka Havlíčková / Brněnské setkání zástupců divadelních muzeí

O současném stavu a situaci divadelních muzeí v rámci akce nazvané *Divadelní muzea a jejich funkce v 21. století* se 27. října 2009 dopoledne diskutovalo v Dietrichsteinském paláci, v prostorách Moravského zemského muzea v Brně, které toto setkání uspořádalo ve spolupráci s Teatrologickou společností a Národním střediskem SIBMAS. V rámci zhruba dvouhodinového mezinárodního rokování se rozebraly podmínky, v nichž se dnes realizuje činnost pracovníků divadelních muzeí, a zejména vyhlídky do budoucna. Zástupci jednotlivých institucí – Deutsches Theatermuseum München, Don Juan Archiv Wien, Divadelního oddělení Národního muzea v Praze, Literárního archivu Památníku národního písemnictví Praha, divadelního pracoviště Slezského zemského muzea v Opavě a Oddělení dějin divadla MZM v Brně – si vyměňovali zkušenosti a vzájemně se informovali o úspěších či problémech, s nimiž se v poslední době v rámci své práce setkali. Jako palčivý problém se ukázalo financování chodu institucí a správy sbírek, zejména ze strany státu. Finanč-

ních prostředků se totiž nedostává zejména při realizaci takových procesů, jako je digitalizace sbírek, která například zpřístupňuje badatelům i takové sbírkové předměty, s nimiž není vhodné, vzhledem k možnosti jejich poškození, často manipulovat. Chybí pracovní síly, které by zpracovávaly či revidovaly shromážděné sbírkové předměty, dále technické vybavení apod. Zaměstnanci muzeí mnohdy například nemají k dispozici ani průměrně výkonný počítač, na němž by bylo možné zpracovávat data. Během diskuse tedy byla často zmíněna nepříznivá finanční politika krajů či státu vůči divadelním muzeím jako pravděpodobný původce těchto potíží. V této souvislosti také došlo k pozoruhodné konfrontaci zkušeností našich pracovišť zejména s Deutsches Theatermuseum München, z nichž vyplynulo, že se potýkají s podobnými finančními nedostatky jako české instituce. Naopak zástupce vídeňského Don Juan Archivu, Dr. Matthias J. Pernertorfer, informoval všechny přítomné o příznivější situaci této instituce, plynoucí ze zcela odlišného způsobu financování – ze soukromých zdrojů. V diskusi se prosadilo ještě další důležité téma – otázka znovuotevření pražského Divadelního oddělení Národního muzea. PhDr. Hanuš Jordan informoval o vyhlídkách v tomto směru, přičemž zdůraznil, že k celkovému obnovení provozu dojde patrně až v roce 2018. V závěru setkání se pozornost většiny diskutujících obrátila k hypotetické otázce vzniku a podoby instituce typu divadelního muzea, kterou bychom u nás rádi měli. Diskuse se zúčastnili rovněž pedagogové teatrologických pracovišť Masarykovy univerzity v Brně a Univerzity Palackého v Olomouci.

I přes krátkou dobu svého trvání přineslo setkání výměnu důležitých informací mezi pracovníky divadelních muzeí střeoevropského prostoru. A i když tato akce nepřinesla konkrétní návrhy řešení problémů, s nimiž se zastoupené instituce v současnosti potýkají, je zřejmé, že rozhovory tohoto druhu jsou nanejvýš potřebné.

Divadelní muzea a jejich funkce v 21. století. Moravské zemské muzeum Brno, 27. října 2009.

Libor Vodička / Dvacet let poté – zpráva o jedné konferenci

Tak zvaná sametová revoluce je tématem, které by po právu mělo lákat také teatrologu, vždyť nemáme v dějinách mnoho příležitostí sledovat, kterak se divadla stala tribunou revolučních zvratů a sami divadelníci jejich plnohodnotnými aktéry. Tím více, že můžeme nejen analyzovat archivní prameny, ale také stále ještě lze hovořit s pamětníky i hlavními vůdci tehdejších událostí, v centru i mimo něj. Právě to měli na mysli organizátoři konference *Divadlo a revoluce 1989*, která se uskutečnila ve dnech 22.–24. října 2009 v malém sále Divadelního ústavu v Praze. Není úkolem